

Daniels Bog - Nummer Tresindstyve

Daniels bøn og hemmeligheden om det ottende kongerige: en åbenbaring om de sidste dage

Jeff Pippenger
2024-01-24

I kapitel sytten og atten i Åbenbaringen bringer en engel Johannes synet om dommen over pavedømmet. I fremstillingen af hendes endelige dom er bibelprofetiens riger repræsenteret.

Og her er den forstand, som har visdom. De syv hoveder er syv bjerge, som kvinden sidder på. Og der er syv konger: fem er faldet, og én er til, og den anden er endnu ikke kommet; og når han kommer, må han blive en kort tid. Og dyret, som var og ikke er, er selv den ottende og er af de syv, og går fortabt. Åbenbaringen 17:9–11.

Johannes var i ånden blevet ført frem til 1798, hvor han får besked om, at de syv hoveder på dyret, som bar den pavelige kvinde, var syv konger. En konge er et rige, og et rige er også et hoved i Bibelens profeti. I 1798 var fem riger faldet, og ét herskede da. Et syvende rige lå endnu i fremtiden, og det var repræsenteret ved ti konger. Derpå blev Johannes underrettet om, at det ottende rige var det pavelige dyr, som var af de syv. Pavemagten var det femte rige, og den havde fået et dødeligt sår, således at når dens dødelige sår bliver helet, bliver den da det ottende hoved, som er af de syv.

I Daniels andet kapitel er de første fire riger Babylon, Medo-Persien, Grækenland og Rom. Disse fire bogstavelige riger repræsenterer også fire åndelige riger, og tilsammen identificerer de de otte konger, eller hoveder, i Åbenbaringen sytten, for Jesus illustrerer altid enden på en ting ved begyndelsen på en ting. Daniels andet kapitel er den første omtale af bibelprofetiens riger, og Åbenbaringen sytten er den sidste, så de må stemme overens, for Gud forandrer sig aldrig.

Det femte rige, som var faldet i 1798, var det åndelige Babylon, pavedømmet. Det sjette rige, som havde magten i 1798, var det tohornede rige, som var blevet forbilledliggjort ved medernes og persernes tohornede rige. Det syvende rige, som består af ti konger, og som i 1798 endnu ikke var kommet, er verdensregeringen, som var blevet forbilledliggjort ved Grækenland, Alexander den Stores verdensregering. Det ottende hoved, som var af de syv, var det femte rige, som havde fået et dødssår, men levede igen, da dødssåret blev lægt.

Dommen over den store skøge finder sted i den „time“ af søndagslovkrisen, det vil sige et tidsrum, som begynder med søndagsloven i Amerikas Forenede Stater og fortsætter gennem historien, indtil menneskets nådetid afsluttes. I denne „time“, som i Daniel betegnes som „disse kongers dage“, vil Gud oprette sit rige. I denne „time“ bliver den sene regn udgydt.

„Den sene regn kommer over dem, der er rene — alle vil da modtage den som tidligere.“

„Når de fire engle slipper, vil Kristus oprette sit rige. Ingen modtager den sildige regn undtagen dem, som gør alt, hvad de kan.“ Spalding and Magan, 3.

Udgydelsen af den sene regn er gradvis, for den svarer til dommen, og dommen er gradvis. Milleritterne forstod, at de levede ved fødderne af billedstøtten i Daniels bog kapitel to. De troede, at Rom var det sidste jordiske rige, og de havde ret, men deres forståelse var begrænset.

„disse kongers dage“ forekommer ganske vist i historien om Romerriget, men det er ikke det hedenske eller det pavelige Roms historie; det er det moderne Roms historie. Milleritterne anvendte det hedenske og det pavelige Rom som ét rige, og derved benyttede de et skriftsted fra Ezekiels Bog vedrørende Judas sidste konge (Zedekias) til at understøtte deres forståelse.

Og du, vanhellige, ugudelige fyrste i Israel, hvis dag er kommet, når misgerningen skal have en ende, således siger den Herre Gud: Tag huen bort og løft kronen af; dette skal ikke være det samme: ophøj den ringe og fornedr den høje. Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte det; og det skal ikke være mere, før han kommer, hvis ret det er; og jeg vil give det til ham. Ezekiel 21:25–27.

Fra Zedekias ville der være tre riger, som skulle blive „omstyrtet“, og som ville føre frem til Kristus, hvis „ret det er“, at herske. Babylon, Medo-Persien og Grækenland ville alle blive styrtet, indtil Romerrigets rige kom, og i løbet af dette fjerde riges historie ville Kristus komme og oprette et rige. Netop dette gjorde han.

Blandt dem, der med hast førte nationen til undergang, stod deres konge Zedekias som den fremmeste. Idet han fuldstændig tilsidesatte Herrens råd, sådan som de var givet gennem profeterne, glemte den taknemmelighedsgæld, han skyldte Nebukadnesar, og brød sin højtidelige troskabsed, aflagt i Herren Israels Guds navn, gjorde Judas konge oprør mod profeterne, mod sin velgører og mod sin Gud. I sin egen visdomsanfælgelse søgte han hjælp hos Israels velstands gamle fjende, idet han „sendte sine sendebud til Egypten, for at de måtte give ham heste og meget folk.“

»Skulle han få fremgang?« spurgte Herren angående den, som således på nederdrægtig vis havde forrådt enhver hellig tillid; »skal den, som gør sådanne ting, undslippe? eller skal han bryde pagten og blive udfriet? Så sandt jeg lever, siger den Herre Herren, visselig skal han dø midt i Babylon, på det sted, hvor den konge bor, som gjorde ham til konge, hvis ed han foragtede, og hvis pagt han brød, ja, hos ham. Heller ikke Farao med sin mægtige hær og store skare skal hjælpe ham i krigen: ... eftersom han foragtede eden ved at bryde pagten, skønt han havde givet hånd derpå, og har gjort alle disse ting, skal han ikke undslippe.« Ezekiel 17:15–18.

“For den vanhellige, ugudelige fyrste” var den endelige regnskabs dag kommet. “Tag hovedbindet af,” forordnede Herren, “og læg kronen bort.” Ikke før Kristus selv skulle oprette sit rige, skulle Juda atter få lov til at have en konge. “Jeg vil omstyrte, omstyrte, omstyrte det,” lød det guddommelige dekret angående Davids hus’ trone; “og det skal ikke være mere, før han kommer, som det tilkommer med rette; og jeg vil give det til ham.” Ezekiel 21:25–27.” Profeter og Konger, 450, 451.

Miller havde ret, men hans forståelse var begrænset, for det rige, som Kristus oprettede, da han vandrede blandt mennesker, var ikke det endelige jordiske rige. Der skulle endnu komme fire

konger efter det hedenske Roms rige. Kristus oprettede ganske vist nådens rige ved korset, men dette rige blev ikke oprettet i de ti kongers dage i Åbenbaringen sytten, og det blev heller ikke oprettet under den sildige regns tid. Det rige, som Kristus opretter i de sidste dage, er hans herligheds rige. Søster White taler direkte om begge disse riger.

Milleriterne forstod, at Kristus oprettede et rige i løbet af det fjerde riges historie, og de havde ret, men deres forståelse var begrænset. I det fjerde riges historie oprettede Kristus nådens rige, og i det ottende riges historie oprettede Han sit herlighedsrige. I den historie, hvor Han oprettede nådens rige, blev Helligånden udgydt på Pinsedagen. Pinsedagen er et forbillede på udgydelsen af den sene regn i den historie, hvor Han opretter sit herlighedsrige.

Pinsens budskab var budskabet om Kristi bogstavelige opstandelse. Budskabet om den sene regn er, i det mindste delvis, budskabet om den symbolske opstandelse, som fremstilles ved den profetiske gåde om den ottende, som er af de syv, hvilket opfyldes i dyret, og også i jorddyrets to horn. Det fjerde og det ottende rige er dér, hvor Kristus opretter sit rige.

Den kundgørelse, som var blevet fremsat af disciplene i Herrens navn, var i enhver henseende korrekt, og de begivenheder, som den pegede hen på, fandt netop da sted. „Tiden er inde, Guds rige er kommet nær,“ havde været deres budskab. Ved udløbet af „tiden“ — de niogtres uger i Daniel 9, som skulle strække sig frem til Messias, „den Salvede“ — havde Kristus modtaget Åndens salvelse efter sin dåb ved Johannes i Jordan. Og det „Guds rige“, som de havde forkyndt som værende nær, blev oprettet ved Kristi død. Dette rige var ikke, således som de var blevet undervist i at tro, et jordisk imperium. Heller ikke var det det fremtidige, udødelige rige, som skal oprettes, når „riget og herredømmet og storheden af riget under hele himmelen skal gives til den Højestes helliges folk“, det evige rige, hvori „alle herredømmer skal tjene og adlyde ham“. Daniel 7:27. Sådan som udtrykket „Guds rige“ bruges i Bibelen, anvendes det til at betegne både nådens rige og herlighedens rige. Nådens rige fremstilles af Paulus i Brevet til Hebræerne. Efter at have henvist til Kristus, den medfølende forbeder, som „har medynk med vore skrøbeligheder“, siger apostlen: „Lad os derfor med frimodighed træde frem for nådens trone, for at vi kan få barmhjertighed og finde nåde.“ Hebræerne 4:15, 16. Nådens trone repræsenterer nådens rige; thi eksistensen af en trone forudsætter eksistensen af et rige. I mange af sine lignelser bruger Kristus udtrykket „Himmeriget“ til at betegne den guddommelige nådes gerning i menneskers hjerter.

„Således repræsenterer herlighedens trone herlighedens rige; og dette rige omtales i Frelserens ord: ‘Når Menneskesønnen kommer i sin herlighed og alle de hellige engle med ham, da skal han sidde på sin herligheds trone; og foran ham skal alle folkeslag samles.’ Mattæus 25,31.32. Dette rige hører endnu fremtiden til. Det skal ikke oprettes før Kristi andet komme.

„Nådens rige blev indstiftet umiddelbart efter menneskets fald, da en plan blev udtænkt til forløsning af den skyldige slægt. Det eksisterede da i Guds hensigt og ved hans løfte; og ved tro kunne mennesker blive dets undersåtter. Alligevel blev det ikke faktisk oprettet før Kristi død. Selv efter at være trådt ind i sin jordiske mission kunne Frelseren, træt af menneskenes stædighed og utaknemmelighed, have trukket sig tilbage fra Golgatas offer. I Getsemane bævede lidelsens kalk i hans hånd. Selv da kunne han have tørret blodssveden af sin pande og

have overladt den skyldige slægt til at gå fortabt i sin uretfærdighed. Havde han gjort dette, kunne der ikke have været nogen forløsning for faldne mennesker. Men da Frelseren opgav sit liv og med sit sidste åndedrag råbte: 'Det er fuldbragt,' da var opfyldelsen af frelsesplanen sikret. Løftet om frelse, givet til det syndige par i Eden, blev stadfæstet. Nådens rige, som tidligere havde eksisteret ved Guds løfte, blev da oprettet."

„Således var Kristi død—selve den begivenhed, som disciplene havde betragtet som den endelige tilintetgørelse af deres håb—netop det, som gjorde det for evigt sikkert. Skønt den havde bragt dem en bitter skuffelse, var den højdepunktet af bevis for, at deres tro havde været rigtig. Den begivenhed, som havde fyldt dem med sorg og fortvivelse, var den, som åbnede håbets dør for hvert af Adams børn, og hvori alle Guds trofastes fremtidige liv og evige salighed gennem alle tider var samlet.“

„Formål med uendelig barmhjertighed nåede deres opfyldelse, selv gennem disciplenes skuffelse. Selv om deres hjerter var blevet vundet ved den guddommelige nåde og kraft i hans undervisning, han som »talte, som intet menneske nogen sinde har talt«, var der dog iblandet det rene guld i deres kærlighed til Jesus den uædle legering af verdslig stolthed og selviske ambitioner. Selv i påskesalen, i den højtidelige time, da deres Mester allerede var ved at træde ind i Getsemanes skygge, opstod der »en strid imellem dem om, hvem af dem der skulle regnes for den største«. Luk. 22,24. Deres syn var fyldt af tronen, kronen og herligheden, mens der lige foran dem lå havens skam og kval, domshallen, Golgatas kors. Det var deres hjertes hovmod, deres tørst efter verdslig ære, som havde fået dem til så hårdnakket at holde fast ved deres tids falske lære og til at gå upåagtende forbi Frelserens ord, som viste hans riges sande natur og pegede frem mod hans kval og død. Og disse vildfarelser førte til prøvelsen — skarp, men nødvendig — som blev tilladt til deres revselse. Skønt disciplene havde misforstået betydningen af deres budskab og ikke havde fået deres forventninger opfyldt, havde de dog forkyndt den advarsel, Gud havde givet dem, og Herren ville belønne deres tro og ære deres lydighed. Dem skulle arbejdet betros med at forkynde deres opstandne Herres herlige evangelium for alle folkeslag. Det var for at berede dem til denne gerning, at den erfaring, som syntes dem så bitter, var blevet tilladt.“ Den store strid, 347, 348.

I Johannes' Åbenbaring tæller »det sind, som har visdom,« »et menneskes tal« og erkender, at »mennesket« også er det ottende rige, som er af de syv. »Syndens menneske« er hovedet for det ottende rige, som hersker over jordens konger og købmænd, med hvem de syv menigheder slutter sig sammen for at undgå forfølgelsens vanære, og som sidder på mange vande.

Og han siger til mig: De vande, som du så, hvor skøgen sidder, er folk og skarer og folkeslag og tungemål. Åbenbaringen 17,15.

„Syndens menneske“ hersker over den politiske, monetære, religiøse og civile verden, og over alle mennesker, undtagen dem, som har vundet sejr over dyret og dets billede, dets mærke og tallet på dets navn.

Og jeg så ligesom et hav af glas blandet med ild; og dem, som havde vundet sejr over dyret og over dets billede og over dets mærke og over tallet på dets navn, stå på glashavet og have Guds harper. Og de synger Moses', Guds tjeners, sang og Lammets sang og siger: Store og

underfulde er dine gerninger, Herre Gud, den Almægtige; retfærdige og sande er dine veje, du de helliges konge. Åbenbaringen 15:2, 3.

De „vise“, som forstår „kundskabens vækst“, når Jesu Kristi Åbenbaring bliver forseglingen brudt på, er dem, som har „forstand“ og „udregner dyrets tal; for det er et menneskes tal, og dets tal er seks hundrede og seksogtres.“ Denne „forstand“ udgør en del af den tretrins prøvelsesproces, som altid finder sted, når Jesus bryder en profetis segl. Derfor bemærkes det, at de har „vundet sejr over“ „tallet på dets navn.“

At opnå sejr er at bestå en prøve, og de, som er »vise« og »forstår«, opnår den sejr, der er forbundet med tallet 666, og verset fastslår også, at der er otte riger, og at det ottende er af de syv. Denne »hemmelighed« er fremstillet i Daniels bog kapitel to, for Daniels bøn var at forstå »hemmeligheden«. Åbenbaringen af, at der er otte riger, og at det ottende rige er af de syv, og at tallet for dette rige er 666, er den hemmelighed, Daniel fremstilles som den, der opnår ved sin bøn, og Daniel repræsenterer Guds sidste dages »vise«.

Daniel repræsenterer de „vise“ i de sidste dage, som har hemmeligheden i Daniel to åbnet for sig, og den hemmelighed er åbenbaringen af, at den sidste og den første henvisning til Bibelfroftiens riger er, at der er otte riger i billedstøtten. Denne åbenbaring stadfæster den milleritiske forståelse af Daniel kapitel to, men skinner ti gange klarere, når den først erkendes. Dens glans, idet den er ti gange klarere, repræsenterer en prøve, som de „vise“ sejrer over; for det ottende rige, som er af de syv, er også det sjette rige, som er en trefoldig forening af dragen, dyret og den falske profet. Som sådan er dragen, dyret og den falske profet alle det sjette rige og repræsenterer tilsammen 666.

Nebukadnezar blev prøvet ved åbenbaringen i Daniels Bog kapitel to, og han bestod ikke prøven. I Daniel 2 repræsenterer Daniel de „vise“, som består prøven angående hemmeligheden ved billedstøtten. Nebukadnezar i kapitel tre repræsenterer de ugudelige, som ikke består den selvsamme prøve. Nebukadnezar repræsenterer, som den første konge i det første rige, den sidste konge i det sidste rige. Han repræsenterer derfor „syndens menneske“, profetiens menneske, som de syv menigheder griber fat i. Mennesket blev skabt på den sjette dag, og tallet seks er derfor menneskehedens tal. Nebukadnezars tal er seks. Nebukadnezar bestod ikke prøven vedrørende tallet 666 og repræsenterede de ugudelige i de sidste dage. Som et symbol på syndens menneske er hans tal seks.

Kong Nebukadnezar lod et billede af guld gøre, tresindstyve alen højt og seks alen bredt; han opstillede det på Dura-sletten i provinsen Babylon. Daniel 3:1.

Det gyldne billedstøtte var tres alen høj og seks alen bred, og den blev lavet af Nebukadnesar, hvis tal er seks. Billedstøtten blev rejst i oprør mod lyset fra billedstøtten i kapitel to, og den trefoldige beskrivelse af billedstøtten bliver, når man forstår, at Nebukadnesars tal er seks, lig med seks, seks, seks.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

Tanken om at grundfæste et imperium og et dynasti, som skulle bestå til evig tid, gjorde et meget stærkt indtryk på den mægtige hersker, for hvis våben jordens nationer ikke havde

kunnet stå sig. Med en begejstring født af grænseløs ærgerrighed og selvisk hovmod gik han i råd med sine vise mænd om, hvordan dette kunne bringes i stand. Idet de glemte de bemærkelsesværdige forsynets tilskikkelser i forbindelse med drømmen om det store billedstøttebillede; idet de også glemte, at Israels Gud gennem sin tjener Daniel havde gjort billedets betydning klar, og at rigets stormænd i forbindelse med denne tydning var blevet reddet fra en vanærende død; idet de glemte alt undtagen deres begær efter at grundfæste deres egen magt og overhøjhed, besluttede kongen og hans statsråder, at de med alle mulige midler ville bestræbe sig på at ophøje Babylon som den øverste magt og værdig til universel troskab.

Den symbolske fremstilling, ved hvilken Gud havde åbenbaret for konge og folk sin hensigt med jordens nationer, skulle nu bringes i menneskelig magts tjeneste til dens forherligelse. Daniels tydning skulle forkastes og glemmes; sandheden skulle mistolkes og misanvendes. Det symbol, som Himmelen havde bestemt til at udfolde for menneskers sind fremtidens vigtige begivenheder, skulle bruges til at hindre udbredelsen af den kundskab, som Gud ønskede, at verden skulle modtage. Således søgte Satan gennem ærgerrige menneskers anslag at forpurre den guddommelige hensigt med menneskeslægten. Menneskehedens fjende vidste, at sandheden, ublandet med vildfarelse, er en magt mægtig til at frelse; men at når den bruges til at ophøje selvet og fremme menneskers forehavender, bliver den en magt til det onde.

„Af sit rige skatkammer lod Nebukadnezar fremstille et stort billede af guld, lignende i sine almindelige træk det, som var blevet set i synet, bortset fra den ene omstændighed vedrørende det materiale, hvoraf det var sammensat. Vant som de var til storslåede fremstillinger af deres hedenske guddomme, havde kaldæerne aldrig tidligere frembragt noget så imponerende og majestætisk som denne strålende statue, tres alen høj og seks alen bred. Og det er ikke overraskende, at i et land, hvor afgudsdyrkelse var almindeligt udbredt, det smukke og uvurderlige billede på Duras slette, der repræsenterede Babylons herlighed og dets storhed og magt, skulle indvies som et genstand for tilbedelse. Derfor blev der truffet foranstaltning hertil, og der udgik et dekret om, at alle på indvielsesdagen skulle vise deres højeste loyalitet mod den babyloniske magt ved at bøje sig for billedet.“ Profeter og konger, 504, 505.